

2 CON NHÃI RANH

NHÃI: *bé con hay động vật còn nhỏ, chẳng đáng phải chú ý. Thí dụ: sợ gì thằng nhãi ấy.*

NHÃI CON: *trẻ nhỏ, con vật còn ít tuổi (hàm ý khinh thường)*

NHÃI RANH: *người còn nhỏ tuổi, trẻ tuổi, chưa hiểu biết gì.*

Người viết chọn NHÃI RANH để chỉ đến 2 người trẻ đang là đề tài bàn luận trong cộng đồng Việt Nam Hải Ngoại đó là Luật Sư Trần Kiều Ngọc và Nancy Nguyễn (không rõ học vị và tình trạng gia đình của Nancy Nguyễn). Mặc dù có học vị và ăn nói lưu loát cả 2 ngôn ngữ Anh–Việt, người viết xếp loại 2 người này là NHÃI RANH vì cả 2 chưa hiểu biết gì [về] cộng sản nhất là cộng sản Việt Nam.

Cuối thập niên 1950, một y sĩ quân y của Australia (có tham dự trận chiến Triều Tiên 1950–1953) viết một quyển sách về cộng sản mà dịch giả Việt Nam dịch ra tựa đề **BẠN ĐÃ HIỂU GÌ CỘNG SẢN ĐỂ CÓ THỂ TRỞ THÀNH ĐẢNG VIÊN CỘNG SẢN?** (người viết đọc quyển sách dịch này vào năm 1968). Tựa đề là như vậy, nhưng khi đọc xong, độc giả không trở thành Đảng Viên cộng sản mà lại “Chống cộng sản” tích cực và hữu hiệu hơn.

Bác sĩ Trần Văn Tích đã góp ý và nêu nhận định của ông trên bài viết, vì ông có quá nhiều kinh nghiệm và từng trải trong công việc chống Cộng, chính thái độ tự cao tự đại xem thường phản ứng của người Việt Hải Ngoại của 2 nhãi ranh này đã khiến người viết lên tiếng trong bài viết này.

Một số ủng hộ viên của 2 con nhãi ranh này biện luận trên các diễn đàn internet cho rằng những “cô chú bác... lớn tuổi không nên đánh phá những công việc làm của những người trẻ” mà phải nên nhẹ nhàng chỉ bảo những thiếu sót, những thiếu kinh nghiệm (đó là chưa kể có những trẻ con sống lâu năm kêu gọi hãy cùng **ĐỒNG HÀNH** với giới trẻ!sic!)... Bản thân người viết bài này bác bỏ những luận điệu ru ngủ và bao che kẻ gian “không chống Cộng mà chỉ chống cái Ác” như vậy.

Nhà cách mạng Lý Đông A tên thật là Nguyễn Hữu Thanh, năm sinh 1920, trước 1945 đã viết sách chính trị và học thuyết chính trị rất được các bậc thức giả kính nể. Ông cũng là sáng lập viên của **DUY DÂN QUỐC DÂN ĐẢNG**. Năm 1946, ông bị Hồ chí Minh và Đảng cộng sản sát hại, hưởng dương 26 tuổi. Cùng thời gian đó lãnh tụ của Đại Việt Quốc Dân Đảng là ông Trương Tử Anh cũng bị sát hại cùng với các chiến sĩ các đảng

phái Quốc Gia khác. Tôi gọi những chiến sĩ Quốc Gia bị VC giết hại là những người ĐỒNG HÀNH với nhau đi trên con đường mưu tìm Độc Lập cho nước Việt. Trong khi đó, Giáo Hội PG Ấn Quang lại cộng tác với VC mà chính nhà sư Thích Huyền Quang tuyên bố Phật Giáo Việt Nam “đồng hành” với Cách Mạng!!! (thời điểm vào khoảng những năm đầu của thập niên 1980).

Cá nhân người viết bài có bày tỏ suy nghĩ của mình với anh Nguyễn Như Quỳnh – Đại úy khối Chiến Tranh Chính Trị của Trung Tâm Huấn Luyện Đống Đa rằng nhiều người cùng hướng tới mục tiêu và mục đích cao đẹp như các chiến sĩ các đảng phái Quốc Gia thời 1945–1946 thì mới xứng đáng mang danh xưng ĐỒNG HÀNH, chớ còn mấy ông sư của Giáo Hội Phật Giáo Ấn Quang đi theo bọn VC cướp của giết người khủng bố sát hại dân lành với những thủ đoạn ghê rợn thì là ĐỒNG LỖA với kẻ ác mới đúng.

Thế hệ của mẹ tôi (bà sinh năm 1920), không được đi học cao như thế hệ phụ nữ cùng thời với tôi (năm sinh của tôi là 1950), mẹ tôi cũng chưa bao giờ đọc Tư Bản Luận của Marx – Engel, chưa bao giờ đọc Lenin Toàn Tập, Stalin Toàn Tập hay Mao Trạch Đông Tuyên Tập... nhưng nhận định của bà đúng 100%, bà mẹ tôi nói: “những tên cộng sản đem đảng sinh thành ra vu cáo và đầu tổ đều là những quý sứ đáng bị giết bỏ để khỏi làm hại thêm nhiều người khác, còn những tên khoa bảng đậu 2-3 bằng tiến sĩ nhưng tán dương cái gọi là Cuộc Cách Mạng Long Trời Lở Đất thì đều là LŨ NGU ĐÀN hết cả.”

Năm 1978, khi bị bắt cầm tù tại trại Bình Điền – tỉnh Bình-Trị-Thiên (về tôi vượt biên trái phép qua ngã Khe Sanh – Lao Bảo), tôi được Thiếu tá Trần Công Nhượng – Trưởng Phòng Tâm Lý Chiến của Sư Đoàn 1 Bộ Binh giới thiệu và quen biết một nhân vật đặc biệt. Thiếu tá Nhượng nói: “đây là một trung đội trưởng Nghĩa Quân của quận Phú Thứ - tỉnh Thừa Thiên. Anh này có tên ngắn nhất Việt Nam, cả họ và tên chỉ có 5 mẫu tự, nhưng ý nghĩa thì dài nhất Việt Nam vì không biết khi nào chấm dứt, tên anh là LÊ THÊ”. Anh là con người đặc biệt vì trong nhiều năm liên tiếp được đề cử là CHIẾN SĨ XUẤT SẮC của Quân Đoàn 1 vào Sài Gòn được Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu ban thưởng huy chương và bằng khen, chiêu đãi tại DINH ĐỘC LẬP rồi sau đó được sang Đài Bắc du lịch và thăm viếng đảo quốc ĐÀI LOAN.

Người viết xin tóm lược một phần cuộc điều tra của “chấp pháp” (danh xưng của viên chức cộng sản phụ trách việc điều tra thẩm vấn) với anh Lê Thê:

-CP (viết tắt của Chấp Pháp): anh là tên lính ngụy ác ôn, đã giết hàng nghìn chiến sĩ Cách Mạng...

-LT: mấy ông bây giờ thắng tui rồi, muôn nói sao thì nói chớ làm gì có chuyện tui giết được mấy ngàn chiến sĩ Cách Mạng...

-CP: anh lại ngoan cố chạy tội chớ gì, nếu anh không giết, chẳng lẽ tất cả các chiến sĩ Cách Mạng chết vì rắn cắn hay sao?

-LT: chuyện rắn cắn thì tui không biết, chớ ông nói chuyện vô lý tui không chịu. Mấy ông có súng ở trong bụng ra kiếm tui, gặp nhau ai bắn nhanh thì sống, ai bắn chậm thì chết, chớ tui đâu có bắn người tay không. Chuyện vô lý thứ hai là nếu tôi giết được cả ngàn chiến sĩ Cách Mạng, thì người ta ban thưởng lên chức tới Thiếu tá, Trung tá rồi... chứ có đâu chỉ là anh lính làng cả chục năm nay như vậy.

-CP: cứ cho là một mình anh không giết được cả ngàn chiến sĩ Cách Mạng, nhưng anh gọi pháo binh, máy bay trợ giúp anh thì sao?

-LT: tui tui lính làng chỉ có khoảng 25–30 người, mà mấy ông đi đông quá thì tôi phải gọi pháo binh với máy bay yểm trợ chớ. Phải chi mấy ông cho tui biết trước thì tui lánh mặt đi chỗ khác thì đâu có sao...

-CP: thôi im đi, không cho anh biết trước mà đại đội quân Cách Mạng chỉ còn 2 người sống sót. Cho anh biết trước thì chắc là đại đội chết hết không còn ai...

Cuộc thẩm vấn thị uy chả đi đến đâu vì tù nhân Lê Thê cứ trả lời từng từng nhất quyết không nhận tội gì cả. Anh cho tôi biết anh không sợ gì hết vì nếu VC muốn giết anh thì chúng đã giết từ khi mất HUẾ (HUẾ mất ngày 24 tháng 3 năm 1975) rồi. Trả lời kiểu từng từng như vậy thì chúng sẽ chỉ thẩm vấn một lần rồi thôi, còn nếu run sợ nhận tội rồi xin khoan hồng thì sẽ bị hạch hỏi hoài.

Nhận xét của người viết:

Những người tù nếu bị mất sức đề kháng của ý chí thì sẽ bị ăn hiếp đe dọa hoài hoài, Thí dụ tượng trưng: một anh tù hình sự vì ăn trộm quà tặng của Trung tá Trại Trưởng Trại Cải Tạo (ông này đem 2kg tiêu mà trại trồng để lên Huế tặng cho Đại tá Trưởng Ty Công An). Vì không bắt được quả tang nên bọn vệ binh xúm nhau đập anh tù hình sự này, mới bị đâm đá vài cái, anh tù hình sự nói: “các anh đánh tôi kiểu này thể nào tôi cũng chết, vậy xin cho tôi ngó mặt các anh thật kỹ và muốn biết tên của từng anh...”. Bọn công an nhao nhao hỏi lại: “ngó mặt rồi hỏi tên tui tao để làm chi vậy?”. “Tôi xuống địa ngục trước, mấy anh sẽ xuống sau, chừng đó tôi sẽ đi kiếm mấy anh để trả đũa chuyện bữa nay mấy anh đánh tôi tới chết”. Tuy là đảng viên cộng sản không tin vào chuyện tâm linh, nhưng nghe nói xuống địa ngục anh tù này sẽ đi kiếm để trả thù thì mấy tên công an VC cũng ớn ớn. Que sera sera! thế là anh tù hình sự khỏi phải bị tra tấn mà chỉ bị nhốt trong nhà tù nghiêm giam có 2 tuần thôi.

Bọn VC địa phương thù oán anh Lê Thê nhưng không biết anh ở đâu nên có đi tìm nhưng không kiếm ra, số là ngày 18 tháng 3 năm 1975, liên trung đội Nghĩa Quân của chi khu Phú Thứ được lệnh tăng phái cho chi khu Nam Hòa. Hết đạn nên anh Lê Thê và các bạn bị bắt làm tù binh. Vì sợ bị phản công, nên VC đưa tù binh qua Lào giam giữ. Ngày 30 tháng 4 năm 1975, Tổng Thống Dương Văn Minh đầu hàng VC anh cũng không hay biết gì hết (sau đó bọn VC mở loa bắt tất cả tù binh nghe, anh Lê Thê mới biết tin). Mãi tới gần 1 năm sau, số tù binh bị chuyển qua Công An coi giữ nên khó có thể trả thù cá nhân như lúc buổi giao thời.

Anh Lê Thê tâm sự với tôi anh chỉ học tới lớp ba trường làng và tình nguyện đi lính Nhảy Dù từ 1957. Sau 1960, MTGPMN ra đời, bọn VC địa phương giết người khủng bố với bản án gắn trên ngực nạn nhân là tay sai Mỹ Diêm. Anh Lê Thê biết những người bị giết không phải là tay sai MỸ-DIÊM gì hết (vì họ mù chữ) chẳng qua họ chịu khó làm ăn nên có của. Bọn VC địa phương bắt ép họ phải “đóng thuế”, họ không chịu nên chúng giết người ta. Cái gì ban phép cho chúng làm chuyện bậy bạ đó? Cây Súng và Mã Tấu. Vì vậy anh Lê Thê trình với cấp chỉ huy của Nhảy Dù là đơn vị Nhảy Dù không có anh, không sao, nhưng làng xã và thân nhân bạn bè trong làng cần người như anh bảo vệ họ. Thế là anh về làng gia nhập lính Dân Vệ (tên cũ của Nghĩa Quân).

Anh Lê Thê cho biết từ 1960 đến 1975 anh vẫn sống vững vì phân biệt rõ ràng BẠN-THÙ, gặp VC là anh bắn trước không lùi thối quyên dụ gì hết. Ưu điểm của anh là chưa bao giờ bắn nhầm vào thường dân vô tội, anh nói là người địa phương nên Ông nội của thằng VC anh còn biết, hướng hồ là nó.

Tôi hỏi anh tại sao hồi Tết Mậu Thân 1968, người Huế bị VC giết và chôn sống tới 7,000 người như vậy. Anh nói những người bị giết vì chưa hiểu VC, như anh nếu VC kêu trình diện anh không bao giờ trình diện mà anh sẽ ngồi nhà mang vũ khí chờ VC tới kiếm. Khi bọn VC tới kiếm, anh sẽ nổ súng giết ít nhất 3-5 thằng, rồi anh sẽ bị chúng giết nhưng lợi điểm là vợ con còn chôn được thân xác của mình. 7 ngàn người đi trình diện ở Huế hồi Mậu Thân vì nghĩ rằng bọn VC sẽ để cho mình sống nhưng kết quả là bị giết hết cả. Đã không giết được thằng VC nào cả mà thân xác cũng chẳng biết bị giết ở đâu khiến thân nhân vợ con không biết đàng nào mà tìm.

Nêu 2 trường hợp điển hình kể trên tôi muốn đọc giả hiểu cho rằng những người chống Cộng quyết liệt và hữu hiệu đều không phải xuất phát từ khoa bảng chữ nghĩa, họ chống Cộng vì bản thân họ đã từng trải nghiệm hay họ có kinh nghiệm về cộng sản từ những điều họ quan sát qua những nạn nhân của cộng sản. Họ không có khả năng viết sách, không có khả năng diễn thuyết, không có khả năng tuyên truyền khuyến dụ người khác nhưng họ không NGU. Trái lại những kẻ tự hào là có khoa bảng, bằng cấp đại học của Anh, Pháp, Mỹ... nhưng theo đuôi VC lại là những tên NGU XUÂN + ĐÀN ĐỘN nhất thế giới. Danh sách tôi liệt kê sau đây tuy nhiều nhưng chắc chắn chưa đủ (*quý độc giả có*

thể thêm vào danh sách này những tên khoa bảng ngu xuẩn + đần độn mà tôi còn thiếu sót. Xin cảm ơn trước):

1. Võ Nguyên Giáp
2. Hồ chí Minh
3. Nguyễn Mạnh Tường
4. Trần Đức Thảo
5. Huỳnh Tấn Phát
6. Dương Quỳnh Hoa
7. Trương Như Tảng
8. Nguyễn Hữu Thọ
9. Phùng Văn Cung
10. Phạm Thị Thanh Vân (tức là Bà Ngô Bá Thành.
11. Lý Chánh Trung
12. Nguyễn Văn Trung
13. Châu Tâm Luân
14. Tô Hữu
15. Xuân Diệu
16. Lưu Trọng Lư
17. Phạm Huy Thông
18. Nhất Hạnh
19. Thích Trí Quang
20. Đặng Xuân Khu (bí danh Trường Chinh.
21. Nguyễn Hữu Hạnh
22. Ngô Vĩnh Long
23. Vũ Đức Vượng
24. Nguyễn Hữu Liêm
25. Lý Khôi Việt
26. Lê Trọng Văn
27. Vũ Hạnh
28. Sơn Nam
29. Thích Đôn Hậu
30. Thích Huyền Quang
31. Chân Tín
32. Nguyễn Ngọc Lan
33. Phan Khắc Từ
34. Vương Đình Bích
35. Trần Chung Ngọc
36. Hoàng Phủ Ngọc Tường
37. Hoàng Phủ Ngọc Phan
38. Nguyễn Khoa Điềm

39. Võ Đình Cường

(Lưu ý: số thứ tự là do người viết nhớ tới ai thì thêm vào trước sau, chứ không phải những người mang số lớn thì NGU ít hơn những người mang số nhỏ)....

Bà bác của tôi có thằng con trai lớn đi du học Âu Châu từ 1971 (người miền Bắc gọi anh của bố và anh chị của mẹ là bác), sang đó nghe theo lời dụ dỗ của “sinh viên yêu nước” nên sau 30 tháng 4 năm 1975, tên VC này viết thư “đấu tố” 2 ông bà bác của tôi như là: “tại sao bố mẹ nghe theo lời quyến dụ của Mỹ-Diệm mà di cư vào Nam để cho con không có cơ hội cống hiến phần đóng góp của mình vào công cuộc chống quân Mỹ xâm lược”. Bà bác của tôi tức giận quá, bà nói với đám con cháu như chúng tôi: “tao mà biết nó thành VC thì tao đã bóp mũi giết nó từ lúc mới đẻ ra, để bây giờ khỏi phải tức giận và nhất là nó sống rồi sẽ làm hại nhiều người khác”.

Bà bác của tôi là chị lớn của mẹ tôi, sau 20 tháng 7 năm 1954, bà ở lại để đưa vàng vòng của bà ngoại tôi ủy nhiệm để trao lại cho cậu út tôi theo kháng chiến chống Pháp từ 1946 lúc mới 15 tuổi.

Tương sao, cậu út của tôi từ chối nhận số vàng vòng này vì đã có Đảng và Nhà Nước lo rồi, không cần đến chị. Lúc đó, bà hết hồn vì thằng em của mình mà còn đối xử với mình như vậy thì ở lại chắc chắn là chết. Sau đó, cả gia đình bà bỏ lại ruộng vườn nhà cửa, trốn thoát khỏi Bắc Giang về Hà Nội rồi mua giấy tờ của những con buôn, tìm đường xuống Hải Phòng và theo dòng người di cư mãi tới 1956 mới vào đến Vũng Tàu. Năm 1977, cậu út của tôi vào Nam thăm gia đình 2 bà chị, bà bác tôi “khen đều” ông cậu tôi qua câu nói: “nhờ cách đối xử của cậu hồi 1954 mà gia đình của chị được vào Nam sống tự do thoải mái không bị đấu tố, con cái được đi du học và được lên đại học”. Ông cậu tôi ngồi im thin thít không dám hó hé một tiếng phân trần nào cả. Ở chơi chừng một tháng, trước khi về Bắc, cậu tôi xin bác tôi cái xe Honda của thằng VC đang du học bên Âu Châu, bác tôi nói móc: “chị tương là Bác và Đảng lo cho cậu hết rồi mà, cậu đâu có cần chị nữa...”

2 con nhãi ranh cho rằng “thế hệ trước làm sai đến độ mất nước để thế hệ trẻ phải lưu vong” thì đúng là vừa hồn láo vừa ôm cái NGU ĐỘC QUYỀN. Hồn láo giống hệt thằng VC con bà bác tôi chất vấn “tại sao bố mẹ nghe lời quyến dụ của Mỹ-Diệm di cư vào Nam... vừa NGU ở chỗ là nếu bố mẹ của 2 con nhãi ranh không lưu vong thì thân phận của chúng chỉ là osin lấy chồng Đại Hàn, Đài Loan hay ở tại VN thì đi lượm ve chai với móc bọc nylon ở các bãi rác chứ làm gì được ăn học để trở thành Luật Sư, Bác Sĩ...”

Chủ trương KHÔNG CHỐNG CỘNG – CHỈ CHỐNG CÁI ÁC để phù hợp với chiêu bài Phong trào Nhân Bản mà giới trẻ phát động, lại càng bày ra cái NGU BÌNH PHƯƠNG vì bọn VC là QUỶ SỬ từ hơn 60 năm nay rồi, bọn VC không phải là Người thì 2 chữ Nhân Bản chẳng có ý nghĩa gì cả. Khi đi học, mặc dù chưa được học tới bậc Kỹ sư hay Bác sĩ

thì học sinh lớp 11 và 12 đều biết rằng có những thứ không được phép sờ mó vào để lấy kinh nghiệm. Thí dụ như chất phóng xạ hay dòng điện cao thế, những thứ này chạm vào là chết ngay lập tức không có cơ hội sống còn để rút kinh nghiệm.

2 con nhãi ranh tuổi đời suýt soát trên 30 không thể kêu gọi các bác các chú giúp đỡ chỉ bảo gì hết: chạm vào những thứ nguy hiểm thì vong mạng là điều chắc chắn (tuy sinh mệnh thân xác vẫn còn đó nhưng sinh mệnh lịch sử thì đã chết cứng ngắc).

Năm 1998, khi Nguyễn Cao Kỳ bày tỏ thái độ “bung bô nịnh bợ” mấy thằng VC, luật sư Nguyễn Hữu Hiệu có làm một bài thơ ngắn có tựa đề TỪ ÔNG XUÔNG THẮNG (luật sư Nguyễn Hữu Hiệu cho biết là ông “nhại” theo bài thơ TỪ NGƯỜI XUÔNG VƯỜN của thi sĩ Nguyễn Chí Thiện). Luật sư Hiệu còn giải thích thêm là phải gọi Nguyễn Cao Kỳ là THẮNG vì y ta không xứng đáng để gọi là ông.

Tương tự như vậy tôi gọi là 2 CON NHÃI RANH vì “lập trường và quan điểm chính trị” của họ không đáng để tôi gọi là CÔ hay là BÀ. Và tôi cũng không đưa ra những chi tiết về đời tư cá nhân vì không phải là điều tôi cần diễn đạt trên bài viết này.

25 thế kỷ trước, triết gia Lão Tử có mở lớp dạy học để truyền bá học thuyết VÔ VI của Đạo Lão, có một anh thư sinh đến xin ghi danh học (không phải là Đăng Ký như bọn VC hay sử dụng). Anh này ngông nghênh tự mãn vì quả thật cái gì anh ta cũng biết. Lão Tử mời ngồi và tự tay rót nước đãi khách. Anh thư sinh ngạc nhiên vì ly thì nhỏ bé mà Lão Tử cứ rót hoài, nước chảy cả ra ngoài, anh thư sinh nói: thưa thầy, ly đã đầy nước, xin đừng rót thêm”. Lúc đó Lão Tử mới nói: “cái đầu nhà người đã đầy giống như ly nước kia vậy, không còn chỗ để mà chứa những cái khác đâu. Đi về nhà đi, khỏi cần học thêm nữa làm chi cho mất thì giờ và tốn tiền vô ích.”

Khẩu khí và hành động ứng xử đáp trả của 2 CON NHÃI RANH cũng tự mãn giống như anh chàng thư sinh trong điển tích mà tôi vừa nêu, tôi biết chắc là họ sẽ không có thái độ cầu thị từ những thế hệ mà họ đã chê bai nhất là họ lại được những CON NÍT SỐNG LÂU NĂM hỗ trợ bằng những bài văn đao to búa lớn mang hơi hướm của những du đảng đứng bên tại xa cảng miền Tây. Cho nên tôi cũng như bác sĩ Trần Văn Tích và những độc giả đứng đắn khác không mong chờ nhận được NHỮNG BẢN XUÔNG TIẾNG của phe nhóm này. Trái lại tôi phỏng đoán sẽ nhận được nhiều BẢN LÊN TIẾNG BÊN VỰC 2 CON NHÃI RANH, có điều nếu đủ bản lĩnh viết được NHIỀU BẢN LÊN TIẾNG thì đừng mang họ TRẦN và họ NGUYỄN. nên đổi qua họ ĐẶNG (con cháu của ĐẶNG XUÂN KHU) hay họ CÀ (con cháu của CÀ CHỐN) thì tốt hơn. Giữ họ Trần và họ Nguyễn thì chỉ làm cho các vị anh hùng dân tộc như Hưng Đạo Vương TRẦN QUỐC TUẤN và Quang Trung Hoàng Đế NGUYỄN HUỆ nổi giận mà thôi.

Viết xong tại San José ngày 29 tháng 10 năm 2017

Trần Trung Chính

Nguồn: Internet eMail by Tôn Thất Sơn chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, March 18, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*